

DAGENS NAVN
Katrine Fruelund
 Håndboldspiller

Den tidligere håndboldspiller Katrine Fruelund fylder i dag 38 år. Den sidste klub, hun spillede for, var Randers HK. Tidligere klubber har været Vorup FB, Viborg HK og Leipzig i Tyskland. Efter sin korte tur til Tyskland skiftede hun tilbage til Danmark og begyndte igen i Randers HK. Hun havde en central rolle på det danske landshold, både som venstre back og playmaker. Hendes bedste præstation på landsholdet kom under sommer-OL 2004, hvor hun under hele turneringen spillede på et meget højt niveau. Hun kronede præstationen under finalen, hvor hun scorede 15 mål, og efterfølgende blev hun kåret som turneringens bedste spiller.

Fra Rom til Gellerup

Århusianske Brigitte Christensen har arbejdet med film og teater i Italien i 30 år. Vi kunne godt lære lidt af italienernes talent for at mødes, mener kvinden, der er kunstnerisk leder af kulturprojektet Eutopia 2017.

DAGENS PORTRÆT

Af Kirsten Thorndahl

navne@stiften.dk

Mødet mellem mennesker er det vigtigste af alt, mener Brigitte Christensen. Hun er kunstnerisk leder af Eutopia 2017, der skal fostre en stribe kulturelle begivenheder i Gellerupområdet i år og i 2017 og derefter blive en tilbagevendende kulturbegivenhed hvert andet år.

»Målet er at bringe folk sammen – at få folk fra Aarhus og resten af landet til at komme herud og mødes med mennesker, der kommer endnu længere væk fra,« siger Brigitte Christensen.

»I dag bor der 6500 mennesker fra 82 forskellige nationer i Gellerup. De er flyttet ind i noget 1970'er-byggeri uden nogen form for historie. Derfor er vi nødt til at skabe en ny fælles fortælling om Gellerup og vise, at det er et sted, hvor der også sker en række spændende ting,« siger Brigitte Christensen.

I november 2015 flyttede hun og hendes partner, den serbiske komponist Nikola Diklic, fra Rom til en lejlighed på 7. sal i Gellerup, og de første Eutopia-projekter er allerede realiseret. En nyudsmykket foyer på Gellerupscenen, der nu hedder Eutopia Stage, blev til under en workshop ledet af Hans Krull.

Et multietnisk orkester er på vej til at blive stiftet, og for godt en måned siden var Gellerupscenen rammen om forestillingen »Mørkhed«, hvor 20 kvinder fra 11 forskellige lande skabte en forestilling sammen – et såkaldt community play, som Brigitte Christensen har erfaring med fra Italien.

Drømme blev til virkelighed

»Den sværeste omstilling efter Rom var helt klart vejret, men jeg savner også nogle naturlige mødesteder. Der bor fantastisk mange søde og hjælpsomme mennesker herude, men de får ikke ret meget hjælp af stedets indretning. Her er simpelthen ingen steder, hvor vi kan gå hen og have en god stund sammen og derefter gå hver til sit igen. I Italien finder man ikke så stort et boligområde, uden der også er nogle caféer, nærbutikker og et marked, hvor man kan

At arbejde med skuespil og teater og kunst i det hele taget er at sætte hele det menneskelige univers under lup, mener Brigitte Christensen. Hun er kunstnerisk leder af kulturprojektet Eutopia 2017 i Gellerupområdet og har 15 års erfaring fra en tilsvarende festival i Italien, hvor hun blandt andet arbejdede med store teateropsætninger med lokale borgere som aktører. Foto: Alberto Molinari

få en snak med de handlende,« siger Brigitte Christensen.

Hun er 58 år og vokset op som Gitte Christensen på en villavej i Højbjerg. Som ung pige drømte hun om at skrive, rejse og fortælle historier. Hun drømte også om et liv som skuespiller, og efter et ophold på Holbæk Kunsthøjskole tog det hele form.

Hun læste dramaturgi på Aarhus Universitet for at blive instruktør, men blev aldrig færdig, for i stedet engagerede hun sig i Kaskadeteatret og etablerede derefter sit eget teater, La Luna. Teatrene rejste rundt i Europa, og den unge Gitte rejste med.

»Og der blev jeg meget, meget forelsket i Italien. Det er jeg stadig, men min kærlighed til landet er nok blevet mere nuanceret, efterhånden som jeg har lært det bedre at kende,« siger Brigitte Christensen.

Fra Gitte til Brigitte

I Italien blev Gitte til Brigitte Christensen, for det navn klingede bedre på italiensk, og med tiden fik hun bopæl i

Rom og opgaver i Italien og det øvrige Europa.

»Jeg blev lidt af en luksus-sigøjner. To måneder på en film i Frankrig og tre måneder på et projekt et helt andet sted,« fortæller Brigitte Christensen, der indimellem også har haft base i København.

I 15 år var hun kunstnerisk leder på en succesrig teaterfestival i Amandola – en velpolstret middelalderby i Marche-regionen.

»Eggen leverede sko til store dele af verden, så folk var enormt rige, og de unge i byen behøvede ikke at arbejde eller studere. De var nærmest ugidelige, og der var meget narko, men byen havde også en ildsjæl af en borgmester, der troede på, at kultur kunne forandre et område,« siger Brigitte Christensen.

På den første teaterfestival i Amandola prøvede hun for første gang kræfter med et stort community play:

»Det var en udfordring at få byen motiveret, men det lykkedes, og bagefter var entusiasmen enormt stor. Festi-

valen voksede og blev et sted, hvor folk tog hen. I Amandola begyndte de at sige, at deres børn voksede op på brød og teater, og mange brugte deres ferie på at arbejde som frivillige på festivalen. 90 procent af medarbejderne var faktisk frivillige, og da det efterhånden gik så godt, at vi kunne begynde at aflønne folk, sagde de, at det ønskede de bestemt ikke. De foretrak at have deres frihed til at deltage eller til at blive væk, hvis de ikke længere syntes om det, jeg lavede,« fortæller Brigitte Christensen.

Med Rom i hjertet

Hendes romerske liv har primært udspillet sig i den pittoreske bydel Trastevere, hvor hun har boet forskellige steder i de seneste 30 år. I dag er hendes habengut opmagasineret, indtil hun engang vender tilbage.

»Jeg kan savne min familie og venner i Aarhus, men ikke byen som sådan. Til gengæld kan jeg have en næsten nostalgisk hjemve efter Rom og dens sjæl. Det er ikke uden grund,

man kalder Rom Den Evige Stad. Mange kulturer har levet der og har helt bogstaveligt talt bygget ny arkitektur oven på den gamle. Byen har også været hjem for mange store kunstnere, og når man selv går rundt i så gammel en by, så bliver man mindet om, at vi kun er på en kort rejse her på denne jord, og at du jo slet ikke selv er så vigtig,« siger Brigitte Christensen.

»Rom er en konservativ by, men samtidig er indbyggerne meget anarkistiske og lever virkelig livet. Og så synes jeg bare, at byen er overvældende smuk. Skønhed er en stor ting for mennesket, og for mig er det fantastisk, at jeg efter alle disse år stadig kan gå en tur og kigge op og pludselig få øje på en smuk skulptur højt oppe på et faldefærdigt hus, som jeg aldrig har lagt mærke til før,« fortsætter Brigitte Christensen.

Hun lærte sig italiensk og har medvirket i en stribe italienske og internationale film, men kunne stadig færdes i Rom i al ubemærkedhed, ind-

til hun i 2010 fik en hovedrolle i en stor italiensk TV-serie.

Her spillede hun Cecilia Colombo, der leder efter den datter, hun mistede, da hun blev uskyldigt dømt i en terrrorsag. En tragisk skikelse, som millioner af italienske TV-seere kunne sørge med og over.

»Det var en ret bevægende oplevelse, for pludselig blev jeg mødt med stor sympati overalt. Slagteren ville give mig en ekstra god bøj efter alt det, jeg havde været igennem, og folk standsede mig på gaden, og spurgte til min datter – altså hende jeg ledte efter i TV-serien,« fortæller Brigitte Christensen, der ikke selv har børn.

»Jeg tror, det var heldigt, at den berømmelse kom forholdsvis sent til mig, for man kan sikkert godt blive afhængig af berømmelsen, men den er også krævende. Pludselig skulle jeg altid tænke mig om, inden jeg gik ned på gaden, for når folk elsker dig, så forventer de også, at du er en ordentlig person, der giver dem noget tilbage, når du møder dem,« siger Brigitte Christensen.

Bryd enklaverne ned

Hendes romerske liv snor sig ind i mange af hendes sætninger. Det er et referencepunkt – også for hendes nye hverdag i Gellerup.

Her hilser man på hinanden, som hun kender det fra Trastevere. Man hjælper gerne en nabo op til 7. sal, når hendes indkøb er tunge, og havde vi bare haft lidt mere af det venlige romerske klima, så ville vi nok også være tilbøjelige til at mødes mere udenfor. Vi kunne også skele til Italien og overveje, om ikke vi skulle mingle lidt mere på tværs af generationer og alle mulige andre skel, mener hun.

»At lære hinanden at kende er den allerbedst integration, og det er altså både op til gæsterne og til værten at sørge for, at festen går godt. Jeg tror ikke, at det er sundt for etskamfund at leve i lukkede enklaver. Tværtimod kan vi jo lære en masse af hinanden og tage det bedste fra alle kulturer. Det er jo det, der udvikler os. Tænk bare på, hvor tit vi drikker en kop kaffe – jamen, den kaffe har vi jo fået fra den arabiske kultur,« påpeger Brigitte Christensen.